

Zbirka DROBEN LIST

HOTENJ©A

Mojca MARŠ
Iztok VRENČUR
Matjaž ŠALEJ
Ramiz VELAGIĆ
Marjan KUKOVEC
Josip BAČIĆ - SAVSKI
Lojze VRENČUR
Peter REZMAN
Milojka KOMPREJ
Toni PIVOSRK

Zbirka DROBEN LIST

HOTENJ©A

Mojca MARŠ
Iztok VRENČUR
Matjaž ŠALEJ
Ramiz VELAGIĆ
Marjan KUKOVEC
Josip BAČIĆ - SAVSKI
Lojze VRENČUR
Peter REZMAN
Milojka KOMPREJ
Toni PIVOSRK

Velenje, december 2008

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica,
Ljubljana

821.163.6-194

HOTENJCA / Mojca Marš ... [et al.] ;
[uredil Ivo Stropnik]. - Velenje : Knjižnica,
2008. - (Zbirka Droben list ; 3) (Posebna
izdaja revije Hotenja, ISSN 0352-3888)

ISBN 978-961-92287-2-2

1. Marš, Mojca 2. Stropnik, Ivo

243005184

Mojca Marš

Besede med zobmi

Prenajedla sem se tvojih besed.
Bosa po prstih odidem v kopalnico
in si z zobno krtačko spravim ven
še črke,
ki so se zataknille med zobmi.
Tako.
Zdaj lahko zaspim.

Mojca Marš

Modre oči

(za Borisa)

Čez oči ti prevežem
rdečo ruto.

Pssst.

Rahlo ti položim prst na ustnice.

In te poljubljam,
kakor želiš.

S prsti ti razčesavam lase.

Ne, ne moreš me videti.

Tokrat hočem, da me

čutiš. Čutiš

celotno mene.

Nežen dotik dlani.

Dlan steguješ proti

meni. Iščeš. Iščeš me.

Pobožam tvoje lice.

Pusti me, da ljubim.

Tebe, tebe, tebe.

Odvežem rdečo ruto.

Modre oči.

Mojca Marš

Dovolj je čakanja pomladi

Nasmehnila
sem se tistemu
večeru, ki mi je
vzel tebe in s seboj
vse najine obljube.

*Dovolj je čakanja pomladi,
saj mi nikoli ne utrgaš
niti cvetlice.*

Mojca Marš

POTOVANJE

Bosopetka

Prostor, ki ga
zavzamejo črke in besede
strastne poezije,
še zdaleč ne zapolni vsega
praznega prostora, ki
si ga za sabo
zapustil ti.

Brišem prah iz tvojih starih
ljubezenskih napevov, a
mi ne prinesejo toliko topline
kot tvoj glas, kot ena sama
tvoja besedica.

In kaj naj storim
zdaj, ko si s seboj
vzel še moja snežno bela
krila in mi preprečil polet k
tebi?

Prihajam k tebi.
Bosa.

Mojca Marš

Odhodnica

Prihajam k tebi.
Bosa.

Prihajam k tebi.
Praznih misli in praznih
ust prihajam.
Besede si bom utrgala iz
ustnic, da ne boš
dvomil o njihovi pristnosti.

V svoji strgani torbi nosim
le knjigo in ljubezen, darilo
zate.
Zavijem ga v celofan, da
ti bo všeč in da ga boš
sprejel z lesketom v očeh.

Pest poljubov ti
bom podarila na
pragu novega začetka.
Brez celofana in
zlatih trakov.

Mojca Marš

Rahločutje

Brez celofana in zlatih
trakov se ti podarjam.
Stoječa trdno ti obljubljam
večnost in
na milijone zvezd, katere
bom ujela zate.

In kljub zimi
ne bova stopila dvakrat v
isto sled najjinih korakov, a bova
vse delala na novo
in z zanosom najine ljubezni.

Do nebes greva,
kajne?

In darilo, zavito v celofan,
je zate.
Velika zlata skrinja je
premala zanj, zato
ga vsak dan nosi s seboj.

Je težko?
Tako zelo te ljubim.

Mojca Marš

Interferenca

Tako zelo te ljubim.
Ne morem se ločiti
od tvojih gorečih usten,
saj boli že
najmanjša razdalja.

In oprosti mojemu
telesu, žejnemu po tvojih
dotikih.
In žal mi je, ker mu
nikoli ni dovolj.

Ampak
ti
ti
ti
me razvnameš že s pogledom,
polnim strasti in hrepenenja.
In jaz obožujem oblačenje
v tvoje dotike, vate.

Zato slečem svilo
in oblečem tebe.

Mojca Marš

Sinhronizacija

Ljubim te.

Iztok Vrenčur

Razcepljenec

beli vsakdan je mučen
megla se nestrpno meša
iz nje se rodi senca
razcepi se na pol

okorno se polovici
pretvarjata da sta eno
neobstojno, boleče
razcepljeno zeva rana

treba bo s šivanko
združiti nezdružljivo
zašiti z ognjeno kito
Razcepljenca zopet v eno

Razcepljenec se upira
ne da si vbosti šivanke
raje ima rano
pravi da vse razpada

pravi: tvoja veja je padla
raztreščena leži na tleh iz temne gline
kdor pa v nasladi gnezdi na dveh vejah
naj ve: razcepljeni sta obe

kdo te je razcepil?
kdo zasekal vate?
površnost do življenja
nezrelost bivati

obtožujoče uperja vame
svoj do dlani razcepljen prst
drsi po robovih moje rane
govori zgodbe o celjenju

ne branim senčni roki
gladiti rano, razpoko
sam stiskam rano skupaj
sam vdevam kito v šivanko

razcepljenec s senčno roko
tke meso na mene
skozi moje, suhe oči
se tudi njegova rana celi

Cohen, identiteta

pokrajina, pomenljiva sivina
kamni ždijo, čas škrti ob njih
veter pase ognjene črede
čez golo, sivo in ždečo kamenje

oče, poglej našo sivo goloto
tvoji otroci so zrasli brez hrane
na ustnicah nimajo kapljice meda
niso sesali sladkega mleka

oče poglej, rod brez očeta
razpuščenega v puščavi
najboljše od nas je izbrala slepota
za vodnike čez steze kamnite

že mnogo let in prehodov med njimi
gre naše zrenje strmo v tla
naše sanje plavajo dalje
v srčiko sivega sveta

oče, oče , ti nisi naš oče
sinovi so goli, trdi in smeli
težki kamniti težijo navzdol
k materi, kjer so tudi začeli

Zmaj in sv. Jurij

treba se je boriti
premišljeno in z globokim uvidom
si korak za korakom pridobiti nazaj
kot ritko mehko otroško lice

sv. Jurij je preprostost
trivialnost slehernice
ki se s čistim in z resnim obrazom
prišteva med device

zmaj je prenasičenost z znanjem
je rakasti ouroboros
je obolelost uma
in razprodaja samega sebe

treba je sulico zagnati
z več kot hladnokrvno gesto
v vsevedno jezero
prebosti zmaju tolmunasto oko

iz tolmunastega očesa
v plasteh privrejo, stare vode
nosilca premaga lastno oko
in jezero prekrije zmaja

sv. Jurij je preprostost
ne skriva lica device
na sulico se opira
in iz jezera vodo pije

Matjaž Šalej

Večer z A. in Richardom Wagnerjem

Nadčlovek ali čezčlovek,
to je zdaj (ničejansko) vprašanje.
Uvertura ali predigra,
s telesom, kajti s tvojo
redkobesednostjo ni mogoča.
Zvoki godal
ob Tristanu in Izoldi
in že v preludiju Tristanov akord
ter pavza.

Tista dolga, celinska,
zaradi katere postaneš
za eno dobo starejši.

Pomladitev

Sredi poletja se gol potapljal ob divji obali
samotnega jadranskega otoka.
Nenavaden občutek zaradi tiste bingljajoče stvari.
Sklep: odslej potapljanje samo v kopalkah,
pa še kakšno zanimivo stvar z dna lahko zatakneš za
njih ...
Videl orado, pice, fratre, ušate ...
stauhal nekaj morskih ušes in školjk.
Po ostrih skalah slikovite obale se splazil v senco
svoje brisače.
Nikjer na nebu oblačka, nikjer v vidnem polju
človeka,
le daleč na obzorju proti Srakanam majhno belo
jadro ...
Počakal, da se koža posuši.
Potem opazil nekaj sivih sramnih dlak
in jih pri priči izpulil.
Počutil se zaradi tega mnogo mlajšega.
Že posušen podložil prebrano knjigo pod glavo
in pregret doživiljal tiste poletne skomine.

Matjaž Šalej

Asimilacija neandertalca

Če obstaja subjektivna resnica v znanosti,
potem nekje v Zakavkazju
še živijo potomci Skitov
in ono vlada vašemu egu.

Tudi taščic opažam vse manj okoli hišnih vogalov,
verjetno zaradi populacije drugih pevk,
ki pojejo zaradi publike samo še v minicah
ter se prilagajajo novemu tržnemu okolju,
okolju, ki favorizira homo sapiense.

In jaz ubog romantičen neandertalec
s poudarjenimi očesnimi loki
sem primoran nasilni asimilaciji.

Matjaž Šalej

Spanje

Želim končati ob sončni zarji.
V hiši brez strehe,
z okni na vzhod.
Želim izdahnuti v svetišču brez oltarja,
v cerkvi brez zvonika,
v ječi brez vrat.
Želel bi umreti s tvojo sliko pod glavo.

Želim si zaspati s tvojim toplim dihom
na mojem razbrazdanem obrazu,
s tvojo dlanjo na moji razneseni črpalki krvi (srcu).

Matjaž Šalej

Iz teme, kjer si

Iz teme bolje opazim tvoj strah,
se zavem dvomov, ki naju grizejo,
zanosa ob sanjarjenju,
metuljev, ki letijo v meni.
Iz teme jih bolje vidim,
dnevne in nočne,
kako letijo, ves čas.

Iz teme bolje vidim
barve na svetlih krilih,
pege na tvojem obrazu, rdečico na licih,
nosni lok, oči, gube ...

Iz teme bolje vidim,
kjer si in kjer te ni.

Matjaž Šalej

Čas

Menjava prostora,
minevanje časa,
opazovanje in gledanje ljudi.
Popita pijača,
izpraznjen kozarec,
v glavi se vse zavrti.
Iskanje bližine,
poslušanje ritma,
občutek v človeku, ki vzbuja nemir.

Menjava prostora,
Večnost trenutka,
le čas ti skozi dlan leti.

Ramiz Velagić

Nisem jaz zate

Na tem svetu
vselil sem se v sebi
da ubijam vero
skozi življenje
na tem norem planetu
kjer sanjam tebe
predan svoji bolečini
z neizpolnjeno željo
da za večne čase
izbrišem sanje
tiste od včeraj
tiste od danes
tiste od jutri
in da ne mislim na enake stvari
ko mi možgani govorijo
da nisem jaz zate ...

Ramiz Velagić

Oče moj

Še v sanjah tu in tam zagledam
tvoj obraz iz mojega spomina.

Ti si ob meni. In ni te.
Tu in tam odigram tvojo igro šaha.

Tu in tam ne vem, kaj bi rekel.
Tu in tam ne vem, kaj naj zamolčim.

Veliko pesmi sem napisal.
O tebi ne morem niti ene.

Ramiz Velagić

Ko iščem

Ko iščem
bistvo obstajanja
izginjam v barvah
v pesem časa
da podarim nasmeh
da začutim ljubezen
v neskončnosti ...

Ramiz Velagić

V sanjah se loviš

kot ljubezen
kot norost
odhajaš iz sebe

kot nemočen otrok

si beseda
le beseda v želji

si pesem v zraku
ki se rojeva
iz temne noči
v svetlobo dneva

v daljavi odmevaš
odmevaš od odmeva
kot zavijanje vetra

v sanjah se loviš
kot spomin
se loviš v sanjah
in preklinjaš

v večnost korakaš
ko v temnem kotu
iz domišljije
zaživiš kot angel

v sanjah se loviš
se loviš v sanjah

Ramiz Velagić

Obstajaš

obstajaš
kot misel
mogočega
nemogočega

kot spomin
mnogih let
si potepuh
z nemirom gnan

v vseh podobah
imena svojega
si tisočkrat
izrečena želja

zato ne vem
če sem nor
ko tvojo lepoto
si želim

Marjan Kukovec

Dobra žena

Iz dobre žene raste topel dom.
Z ognjišča preizkušenih spominov
se s svilenimi dlanmi na vse strani
toplina valovito vije,
veje veter posvečenega jezika,
dehti po vzhajajočem soncu.

Mehkoba polj je skrita v svetlobi ognja,
vrtnična mladost drhti po hrepenenju.
Kašče so prepolne darovanj,
otroške sanje rajajo, vesele praznovanj.

Se zgodi, da kdaj zatišnost tu prespi,
da se v kosti zaleze hlad noči
in v zraku obvisijo vonji nerazgaljenih želja.
A vedno, ko iz doma stopi žena,
se čez prag življenja voljno in molče
razlije kakor čista, nežna,
modra in ljubeča reka.

Marjan Kukovec

Najina vprašanja

S hladnimi stopali prečesano nebesno morje
so najina vprašanja in predihana vesoljna polja.
Najina vprašanja so plantaže orosenih sanj,
ki nevidno tipajo neslišno skozi noč kot dežne misli,
ki jih srkajo steklene ptice časa.
Najina vprašanja so spletene košare
iz globin tišine, iz besed teme,
ki prinašajo, a večji del odnašajo,
odrevene dotike duše,
prebodene poljube,
zapečateni strasti.

Z radovednimi rokami grabiva po deviški rosi
in pijeva medeni dež, bredeva po sladki reki,
rijeva po svojih cvetnih medenjaki.

Iščeva spregledan čas in okno božjega namena,
iščeva stopinje za seboj in rožna lica nasmehov.
Iščeva odgovore za najina vprašanja,
iščeva semena, ki bi znala govoriti.

Marjan Kukovec

Najina resnica

Najina resnica je pesem
valovanja žitnega morja,
je nevidni duh izpod neba,
v dlani sveta poslan za vsak nov dan.
Najina resnica so lesketajoče oči,
nazobane iz ribnikov noči,
je žuborenje šepetanj vročih teles,
podrsavanje stopinj s prehojenih poti,
ki gladijo življenje do prosojnih sanj.
Najina resnica so skrivnostne pisave,
ki z obzorja tečejo nalahno v človeka,
je nevihtno nebo in plima ust,
so raztreseni ognji pomladnih kril
in vonji, ki brstijo in hrepenijo s prsti.

Najina resnica je v barvah jutra razsvetljena.
Kakor čudežna iskalca jo s slepimi očmi
nabirava z zagnanimi koraki
in brez sleherne časti.

Marjan Kukovec

Skupaj

Skupaj morava stegniti se v oddaljenost odmevov,
preko oceanov dneva do odsevov valovanj,
do ognjišča tihega večera,
globoko morava seči si v čutila,
da prečujeva vso noč in da pristaneva
na obrisih hladne svile, v mrzlem jutru.

Skupaj sva, globoko v koritu kratkega življenja,
drobljena sva, z občutkom, v fini rečni prod,
nočna potovanja beliva s soljo
in z lučjo srca razsvetljujeva prgišče časa.
Skupaj dvigava, visoko, obrv razumevanja in obrv
veselja,
s kodri spuščava pogumno se v stopinje dneva
in nastavljava kopita neizprosni božji radovednosti.

Skupaj znava obdržati se le gola,
brez povedi, sama, brez vseh ločil.
Smisel svojega poslanstva obdrživa le,
če skupaj nepretrgano zaganjava se
v znamenja, spoznanja, v ljubezen,
v dlani sveta, v luč, ki vzhaja daleč stran
in ostaja dolgo dolgo skoraj čisto v naju.
Skupaj sva blažen večer in sveta noč,
vpadnica v sanje in blagoslovljeni dom.

S teboj v večnost

Razrešujem te besed, ki se lovijo na samoto,
ne štejem ti stopinj, ki daljavi jemljejo bližino,
ne odklepam ti dlani, ki predano silijo v metulja,
ne ustavljam ti telesa, ki zaklepa se v preživetje,
razpihujem ti namene, ki se vnamajo v brezčutnost.

Dopuščam čustvom, da zapletajo se v bolečino in ljubezen,
izpuščam ti veselje, ki nasmehe krade iz čebljanja ptic,
popuščam volji, ki brez jader pluje čez ocean strahu,
odpuščam krivoverju, ki vetrovno biča krošnjo ti razuma,
puščam rojstvu, da po svoje teče s tabo v sanje.

Pojasnjujem ti nesmrtnost, ki te je zaznamovala
z radostjo življenja, prevzemam odgovornost,
da razkrijem, kar je božjega in ženskega in mene v tebi.

Zdaj, ko vem, da bom s teboj dočakal večnost,
me je v mejnikih smisla in resnice več,
še v več v kopalnem dresu, v koraku in mednožju,
in še mnogo več me je napisanega v spominski knjigi.
Ves sem jezik tebe, poln polnih besed in plamenov ognja,
zaplesan sem s teboj v nikoli končano, nikoli čitljivo pisavo.

Josip Bačić - Savski

Fragmenti 1

Vse je tako blizu
rojstvo
življenje
grob
in nebo –

Vse je tako sveže
dojka
ljubezen
koleno
žena –

Vse je tako milobno
šepet
vzdih
smeh
in jok –

Nepozabno čutenje
reže ledene
kocke
zaradi
vonja in krika
sušijo se usta –

Želje se sončijo
na mestih
nagih oblin –

Razuzdano visijo
utrujene sence
na vetru
pozabe –

Ko bi hotel
opisati placento
mojega razmerja
do nastanka
lastnega ega
bilo bi podobno
brbotanju –

Fragmenti 2

Zgubljen naj se išče
v večnosti
upanja
po poteh vesolja
naj izgovarja
svoje ime
odkod prihaja
iz osončene vode –

Ko se umiri dirka
na obalah sanj
okrepčajo se dotiki
izbokline zacvetijo
upanjem
za vedno nove izzive –

Vse je tako enostavno
objeto
navidez nasmejano
minevajo
pogledi –

Bila si navadnost
sedaj si prevara
(pritihotapiš se)
v trenutkih
ko si ližem rane
vsakdanjih
brazgotin –

Josip Bačić - Savski

Zaskrbljenost

Čas
okraden sen
pobegla ljubezen
zmeda v Babilonu

preganjalska akcija –
mali tat
veliki mešajo koktejle

od samega začetka
ali nekega konca
sami izzivi

najbolj žlahtni cilji
mikajo
dobro-stoječe
individuume

na časovnem
muholovcu obešeni
tipi nedvoumno
postanejo
pojmi zgodovine

majhni
neslišno zginejo
v tišini molitve.

Josip Bačić - Savski

Spreminjanja

Ona je želela
še več in več

izbral je kraj vzdihov
do konca hazardiral –
postal pepel

megla je bila
edino skrivališče
za njegove vzdihe

popolnoma sam
z njenim prihodom
je izgubil samotnost

kako naprej
ko vse tako hiti –
na cesti povožen pes

sedaj, ko je postal
nekdo in nekaj
v vse zaljubljen
izgublja višino za
občutke

tarnal ne bo
po jokajoče bo zapel
s solzami spral
svojo nevednost

zaradi ljubezni
spremenjeno
lepotico.

Josip Bačić - Savski

Doživetja

O koncu s koncem
v brezkončnosti
ne govori da hoče

noče prebujati
metuljev

gledal je čebele
ko pijejo vodo
videl je žejo

na vasi popolnoma
navaden dan –
krhljajo svinje
pojejo kokoši

sanjal je grobi čas
slepih ukan
zglodani zobje –
revščino

vse bolj pogosto
ritmi kot topovi –
pokajo prezrte
želje

estrada

poplava sokov
dojemanja

zaradi konca je kraj
upanje v raj.

Lojze Vrenčur

Sprememba prihaja!

Ko sem bil mlad in še bolj nor,
sem bi prepričan, da vem,
kako je treba spremeniti svet.

Gledal sem in se čudil,
kako nihče ničesar ne dojame.
In sem čakal, da se bo spremenil svet.

Nato sem odrasel in se ustalil,
spreminjal sebe, tuhtal in besnel,
pa čakal, da se bo spremenil svet.

Sedaj se staram, delam in počivam,
ljubim in odpuščam in čakam,
da se bo spremenil svet.

Lojze Vrenčur

Moje potovanje

Ne potujem, da bi kam prišel,
kajti povsod mi je lepo,
le da potujem.

Trudim se, da ne bi hitel,
kajti povsod mi je lepo,
le da potujem.

Včasih grem z vetrom,
kajti povsod mi je lepo,
le da potujem.

Ponavadi pa grem proti vetru,
kajti še lepše mi je,
le da potujem.

Peter Rezman

A Eva III

Tudi jaz
veste
znam napisati
ljubezensko pesem

Namesto
da bi oślinil prst
z jezikom
potegnem
po mokrih sramnih
ustnicah
da obrnem list

Bel.

Peter Rezman

A Eva VII

Samo strešno okno
dvignem
in z roko
dosežem jablano

Na tisoče
rdečih joškic
sladko vabi

Evo
niti enega razloga
ne vidim
da od tukaj ne bi
ponujal

Skušnjava.

Peter Rezman

Otrok v prahu

Feministke in tudi nekatere druge ženske
so zmotno prepričane, da lahko same
dobijo

otroka. Brez moža,
celo brez moškega!

Pa ne gre.

Otroka nabrizga moški na mehko ostenje nožnice,
kot bi s purpenom mašil razpoke v zidu,
da ni prepaha.

Nekateri sežejo tako daleč, da ga razmažejo
v notranjost tiste utrobe

primerne temperature in vlažnosti,
drugi ga špuknejo kar po plapolajočih
gubah, zunaj,

da se mora čisto sam, prav vztrajno,
dolgo prebijati po spolzkih stenah in vrteti
svoj repek.

Seveda si lahko omislijo instant otroka,
tam daleč v južnih krajih,
kjer jih
zaradi večje trpežnosti
sušijo na soncu, brez vode in hrane.
Kožo razpnejo po tankih otroških koščicah,
včasih jih malo oključajo krokerji, ali
obgrizejo tisti veliki tropski martinčki.
Kameleoni jim z izplazenimi jeziki
vlažijo zrkla,
da so videti kolikor toliko, ko
pridejo ponje.

Mnogi pa vseeno razpadejo v prah.
Takšne je treba potem doma
pomešati z litrom,
gratis deleža,
trilitrske plastične flaše
vode
z okusom po kislih japkah,
da dobijo nazaj
svoje zelene oči.

Milojka Komprej

Refleksije

Presahnjeno letenje ptic.
Krik zvutih sanj. Noč je nasula peščico zvezd v zlata
sita. Prebrano zoreča iz niča,
pogubljam rimo v nepoznano. Pesnim brez besed.
Ovila sem jih v prozorno. Preberem prazno stran in
nastavim nov list. Prazen se počese skozi platnice.
Na njih bi lahko bil naslov, a je le zbledela sled
pričakovanj. Razparam vzorec smisla in premečem
neznanke. Trudim se pregaziti v zlati rez. Slikam
misli brez barv. Ne potrebujem platna in ploskve so
razpršene v veter. Kako smešno zvenijo kraguljčki
brez sončnic.
Zapisano je bilo drugače.

Milojka Komprej

Zapisano je bilo mogoče.

Na to se navezujejo vsi prazni umi v postu. Vse izpraznjene čaše nesmrtnosti so bile nekoč polne življenja. Pitja čiste resnice, utopljene v metaforah prežvečenih skozi tobak in zaplombirane zobe.

Nazdravljene s pivom, z zelenim rogom.

Nazdravljene vsem možatim ljubimcem, le za sliko na steni ni rime. Še preproste misli so preveč za posteljo, na kateri spijo preživele obljube. Zvestoba spominu. Tančica nevestine solze, skozi oko pijanih svatov. Na zdravje spominu, na zdravje piru, na zdravje tebi ljubimec, ki prezebel med praznimi stihii svoje pesmi piješ svojo čašo.

Do roba jo polniš z upanjem.

Milojka Komprej

Do roba jo polniš z izrekljivim.
Preveč si zvest, da ne bi občutil grenkobe ob dotiku jezika. Jezika! Materni jezik z očetovo besedo.
Beseda očetov in zdaj odpuščam kosi, ki kosi po tvoji dolini. Mlečni zobje in vonj dokončnega. Slovarjenje bolečine od a do z. Za šumevce ni mesta v jeziku.
Spalnica je utrujena od noči in kamnov v pljučih. Po kotih ležijo koščki umirajočih spoznanj, razgaljeni, goli v medli svetlobi jutra. Pesniš in si popraviš mehek pramen. Las. Preutrujen si, da bi si nadel zelene oči. Preseješ sivi soj sonca. Pesniš do konca. Pesniš do zablodelo. Poznam pesnika, oblečenega v viteza.
Molk ga je pokril z ovelim vencem zmag.

Milojka Komprej

Molk me je pokril z ironijo.

Rosa ni pozabila name in pesnik je odležal svojo pripoved. Usahnjen vrt. Paberkovanja z zadnjih strani. Zanimivo. Zanimivo! Formule virtualnih svetov ostajajo zapisane na zidovih umobolnic. Statisti nasmeha urijo svoj izraz na pokopališčih. Beda besed je v besedah. Omejenih s številom samoglasnikov, poudarek na prvem. V nasadu nečimrnosti so drevesa pognala iz vej. Vse je neskončno nepomembno. S poudarkom na neskončno. Neskončna pesem, oda vsem pesnikom, se je izpela ob prvem dotiku uma. Neskončno in do začetka izpela.

Milojka Komprej

POGLEDI MOJE DOLINE

7. pogled

S sestro sva samevali
v senci lesnike.
Kadar sestavljam slike,
vidim pogled
čez tire.

Učila me je abecede
in ljubiti knjige.
Meni pa so v tistem
času rasle kitke
in koščene noge,
iz majhne ritke.

Znala je šivati
in poslušati gramofon.
Največkrat je igral Slak.
In vozil je vlak.

Ko se je poročila,
si je sešila
obleko.

Pustila jo je
doma.
Ko je
odšla.

4. pogled

Cesta v hrib
je peljala čez most.
Zgradili so ga po vojni.
Prej je bila le brv in pešpot
(zaradi varnosti je bil ob brvi plot).

Pod mostom
je tekla reka
in ribe so
plavale med
ubitimi kamni.

V jasnih nočeh
smo gledali, kako se v njej
kopajo zvezde in
kako se
jim na prsi lepijo
vzorčaste kopalne obleke.

Toni Pivošrk

MORTUS PIANO

Petero pešpotnih treznosti za šansone a la carte

(Hipokrensko vino, barrique, letnika 2005 in 2008)

Oj ti velenjska ljubosumnost

(himna ob 100-letnici mesta Velenje, 2059)

Oj ti velenjska ljubosumnost,
iz roda v rod usojena neumnost!
Ni ti pod soncem para ne imena,
to avtohtona so semena –

semena velenjske zavisti,
od katere nihče nima koristi!
Razen pobožne sreče morda,
da vsak samo eno življenje ima.

Ljubosumnost ne gre z ljubeznijo vštric,
ljubosumnost je čuden možic:
trka po gluhi steni srca,
če se ljubezen kdaj na vander poda
in ljubosumno pozeleni,
kadar tebe v njegovem srcu več ni.

Še hujša pa je ljubosumna zavist,
če ti življenje ni alkimist,
nekdo drug pa čudeže delati zna
in kraljuje na kupih zlata.
Tebe pa ljubosumnost muči
pri belem dnevu in pri luči.

Velenjski ljubosumnosti pač ni pomoči,
ljubezen je sumljiva med našimi ljudmi!

Toni Pivovrk

O zaupnih stvareh med ljudmi

(intimistični song)

Pod vsakim drugim nosom žive
velike opravljive čenče.

Če jim kdo pove zaupno stvar,
jo brž nesejo tretjemu na nos
in kmalu ves svet zanjo izve.

Ne zaležejo prošnje molku:

Tega res nikomur ne povej!

Le tebi zaupam to skrivnost ...

Pa ne govori o tem naprej ...

Ne ženi si k srcu in se nasmej:
o zaupnih stvareh med ljudmi
se danes povsod največ govori –
in za tvoje skrivnosti vedo vsi.

A je na zemljici ena skrivnost –
izčenčajte, povejte jo vsem:
Čez zadnjo luknjo življenja je most,
ki samo tistega čez spusti,
ki zna držati jezik za zobmi!

Toni Pivovrk

Zapovedani praznik

(koncilski song, pred sprejemom nove slovenske ustave)

Vsakdo si lahko naredi
malo državo samo zase;
vsakdo se lahko naseli
v sanjskem nadevu
kranjske klobase!

Za malo državo potrebuješ
vsaj kakšnega uslužnega psa.
Pri mesarju dobiš izpod pulta
kilo neobranih svinjskih kosti
in pravšnji pasji sluga države
bo priletel k tebi kar en dva tri ...

Tak pes bo lojalen in zvest,
dokler ga boš dobro pital; –
ne bo renčal in lajal, –
priliznjeno ti bo kimal.

A tudi v najbolj sanjave dežele
se prikradejo potepuški cucky –
iz smetnjakov prilezejo mucki,
državi spijujejo mozeg in kri!

In tako slavi mila država
praznik obranih kosti,
pa čeprav brez uslužnih
in lojalnih ljudi.

Toni Pivošrk

Dežela brez javnih hiš

(novela moralnega zakonika, parlamentu na školjko)

Dežela brez javnih hiš
nima kaj iskati v Evropski uniji!
Še revno cerkveno miš
prebuja klic k nimfomaniji!

Taka je zdaj evropska moralka:
bordeli so multinacionalka!
Nič nimata proti Pariz in Vatikan,
vso Evropo navdušuje novi kankan!

Evropska mesta so v razcvetu
od hazarda do kuplerajev;
prepotentnemu moškemu svetu
zabrisalo je pamet s tečajev!

I golobice ne grulijo same!
Za vsako dolgo noč se najde kdo –
od malih ptičev do velikih zmajev –
ki jih uščipne, poboža, objame.

Sladki raj sredi ***lju-beznic***
ima dvanajst zlatih zvezdic!
V deželi brez javnih hiš
pa le na seniku prespiš!

Toni Pivošrk

Knjižničarki Hijacinti z drobtinami orehove potice na rožnati bluzi in ajvarjem v laseh

(pravzaprav ljubezensko frigidna)

Kadar peljejo na pokopališče
razdišane knjige poezije,
ki jih že dolgo nihče več ne bere
in so v mestni knjižnici odslužile
za podstavke pod cvetličnimi lonci,

takrat se spomnim nate, draga Hijacinta,
z drobtinami orehove potice
na rožnati bluzi in ajvarjem v laseh,
kako plezaš po visoki kovinski lestvi,
ropotajoči med knjižnimi regali,
do najvišje police, da poiščeš
nikoli napisano knjigo
izmišljenega pesnika.

A ti plezaš in plezaš – in zmeraj najdeš
iskano knjigo z izmišljenim naslovom
in izmišljenim pesnikom,
ki si jo izposodim za teden dni,
a jo že naslednjega jutra vrnem,

in spet čakam v tvoji dopoldanski izmeni
na ropotajočo lestev med knjižnimi regali,
z novim izmišljenim naslovom
izmišljenega pesnika.

Tako se ljubeznivo sprehajava
med nenapisanimi knjigami,
ki se dolgo ne razdišijo.
Drobtine orehove potice
drsijo s tvoje rožnate bluze
in ajvar diši v tvojih laseh,
hijacinta na pokopališču knjig.

Zbirka DROBEN LIST

Šaleški literarni almanah

HOTENJCA

Izdala

Knjižnica Velenje

Zanjo

Vlado Vrbič

Uredil

Ivo Stropnik

Organizacija

**Šaleško literarno
društvo Hotenja**

Zanj

Milojka Komprej

Jezikovna redakcija

Velenika Lektoris

Oblikovanje in prelom

Peter Stanislav Hafner

Tisk

**Gorenje IPC,
Program Grafika**

Hotenjca so posebna izdaja

revije Hotenja,

ISSN 0352-3888

Velenje, 2008

Izdajo so omogočili:

Mestna občina Velenje

**Javni sklad RS
za kulturne dejavnosti**

**Zveza kulturnih društev
Šaleške doline**

»... Jaz sem droben, droben list,
ki drevo mu daje hrano ...«

Karel Destovnik Kajuh

Zbirka DROBEN LIST

Doslej izšlo:

1. SKRITI DNEVNIK, Vinko Šmajš; 2007
2. KROKI-PORTRETI SLOVENSКИH
KNJIŽEVNIKOV, Roman Kralj; 2008
3. HOTENJ©A
Šaleški literarni almanah, 2008

Pričujoča številka
je skupen projekt
Šaleškega literarnega
društva Hotenja in
Knjižnice Velenje

X V I I I
Šaleški literarni almanah 2008

KNJIŽNICA
KNJIŽNICA VELENJE

Šaleški literarni almanah Hotenja izhaja od leta 1981 pri istoimenskem kulturno-umetniškem društvu oz. Zvezi kulturnih društev Šaleške doline (naslednici ZKO Velenje), medtem ko je bil t. i. Šaleški literarni krog za pripravo prve številke Hotenj oblikovan že leta 1979. Sredi osemdesetih let in nekajkrat kasneje so poleg almanaha izhajala **Avtorska Hotenja** (knjižni prvenci), med 1991–1997 je vzporedno izšlo šest pesniško-likovnih albumov **Fragmenti** ter leta 2005 tematski zbornik erotične poezije in kratke proze **Valentin in Valentina**. Almanah je z desetim (1990) in enajstim zvezkom (1992) izšel sozaložniško v domoznanski zbirki **Šaleški razgledi**, z osemnajstim zvezkom (2008) pa sozaložniško v žepni izdaji **Droben list – priložnostni knjižni zbirki Knjižnice Velenje**.

Čeprav Hotenja med 1981–2008 niso izšla vsako leto (razlog gre prej pripisati neizprosnim muzam v krogu sodelavcev kot pa pomanjkanju sredstev), je hotenjcem v devetindvajsetih letih šaleškega literarnega kroga, oziroma v sedemindvajsetih letih od izdaje prve številke tako ali drugače uspelo izdati osemnajst zvezkov almanaha, pet knjižnih prvencev Avtorskih Hotenj, šest pesniško-likovnih albumov **Fragmenti** ter eno tematsko številko, skupaj torej okroglo 30 literarnih publikacij. Prvi urednik Hotenj je bil **Boris Kumer - Božo**, najdlje pa sta jih urejala **Peter Rezman** in **Ivo Stropnik** ter jih skupaj z rednejšimi sodelavci-soavtorji pripeljala do jubilejne tridesetletnice (v letu 2009), kar literarni almanah Hotenja uvršča med najstarejše izhajajoče lokalne literarne publikacije na Slovenskem, v šaleški kulturi pa – upajmo – v sobivanjsko kulturotvoren utrip tudi v prihodnje.

urednik